

ОКРЕМА ДУМКА

судді Конституційного Суду України Шишкіна В. І. стосовно
Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним
поданням 51 народного депутата України щодо офіційного тлумачення
положень статей 102, 103, 116
Закону України «Про судоустрій України»
(справа про призначення суддів на адміністративні посади)

Конституційний Суд України у резолютивній частині Рішення від 22 грудня 2009 року № 34-рп/2009 (далі — Рішення) зазначив, що в аспекті конституційного подання положення пункту 4 частини п'ятої статті 116 Закону України «Про судоустрій України» від 7 лютого 2002 року № 3018-III, згідно з яким Рада суддів України вирішує питання щодо призначення суддів на адміністративні посади в судах у випадках і порядку, передбачених цим Законом, у системному зв'язку з положенням його першого речення частини п'ятої статті 20 треба розуміти так, що Рада суддів України повноважна давати рекомендації стосовно такого призначення тому органу (посадовій особі), який законом наділений цими повноваженнями.

Стосовно Рішення висловлюю таку думку.

1. Суб'єкт права на конституційне подання — 51 народний депутат України — звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням дати офіційне тлумачення положень статей 102, 103, 116 Закону України «Про судоустрій України» від 7 лютого 2002 року № 3018-III (далі — Закон) щодо повноважень Ради суддів України призначати суддів на адміністративні посади в судах та звільняти їх з цих посад.

Відповідно до пункту 3 частини другої статті 39 Закону України «Про Конституційний Суд України» автори клопотання мали б зазначити, які саме положення вказаних статей Закону слід витлумачити. Відсутність такої конкретизації Конституційний Суд України мав би оцінити як недотримання правових приписів і відмовити у відкритті конституційного провадження у справі на підставі пункту 2 статті 45 Закону України «Про Конституційний Суд України».

2. У резолютивній частині Рішення Конституційний Суд України вказав, що дає офіційне тлумачення положень пункту 4 частини п'ятої статті 116 Закону у системному зв'язку із положеннями його першого речення частини п'ятої статті 20, проте:

а) автори клопотання не ставили питання про тлумачення положень статті 20 Закону;

б) положення частини п'ятої статті 20 Закону стосовно повноваження Ради суддів України давати рекомендації при призначенні судді на посаду голови, заступника голови суду не має самостійного характеру. Така правомочність була одним із сегментів у процедурному порядку призначення суддів на вказані посади, де призначення на посаду голови, заступника голови суду законодавець на мо-

мент прийняття Закону відніс до повноважень Президента України. Однак Рішенням Конституційного Суду України від 16 травня 2007 року № 1-рп/2007 надання такого повноваження Президенту України було визнано неконституційним. У зв'язку з цим втратив своє первісне значення весь порядок заміщення суддями вказаних посад, який був встановлений цією нормою (норма про рекомендацію стала мертвою), тому вона не може оцінюватися у сукупності з іншою нормою, та ще й з «підпорядкуванням» їй положень пункту 4 частини п'ятої статті 116 Закону;

в) положення пункту 4 частини п'ятої статті 116 Закону про те, що Рада суддів України вирішує питання щодо призначення суддів на адміністративні посади в судах у випадках і порядку, передбачених Законом, має імперативний, а не рекомендаційний характер. З огляду на граматичний і телеологічний аналіз словосполучення «вирішує питання щодо призначення» можна вважати, що законодавець надав Раді суддів України повноваження вирішувати вказані питання з прийняттям завершального (остаточного) рішення у тому порядку, який для неї має бути конкретизований у Законі.

Виходячи з викладеного зведення такого права Ради суддів України, як вирішення відповідного питання лише до рекомендування, є обмеженням встановленого Законом одного з прав вищого органу суддівського самоврядування, який діє у період між з'їздами суддів України. Така інтерпретація цієї норми не узгоджується з приписами Конституції України стосовно гарантії забезпечення незалежності судів і суддів та ролі у цьому суддівського самоврядування (частини перша, друга статті 126, частина шоста статті 127, частина друга статті 130).

Суддя Конституційного Суду України

В. ШИШКІН